

Sygnatura akt I C 1283/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

K., dnia 14-06-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Grześ

po rozpoznaniu w dniu 14-06-2018 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) F. Fundusz (...)

przeciwko J. K.

o zapłatę 4 719,00 zł

oddala powództwo

SSR Katarzyna Porada-Łaska

I C 1283/18

UZASADNIENIE

E. D. F. w G. wystąpił przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 4.718,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniesiono, iż pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. S.k. z siedzibą w K. umowę pożyczki w dniu 2.10.2015 r. nr (...); strona pozwana nie dokonała spłaty pożyczki, doszło więc do wypowiedzenia tej umowy i z dniem 14.01.2017 r. roszczenie z umowy stało się wymagalne. W dniu 8.10.2015 r. wierzyciel pierwotny dokonał cesji wierzytelności na rzecz powoda.

Powód wywodził, że przedmiotem żądania jest „koszt usługi odbioru rat przez przedstawiciela powoda w miejscu zamieszkania pozwanej, naliczony zgodnie z warunkami umowy”.

Referendarz sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie. Wezwanie na rozprawę wraz z odpisem pozwu i załączników zostało wykonane przez awizowanie przesyłki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3.10.2015 r. (...) Sp. z o.o. S.k. z siedzibą w K. – za pośrednictwem komplementariusza (...) Sp. z o.o. w K. i pozwany spisali umowę pożyczki na kwotę 3.000 zł.

Strony uzgodniły, że pożyczka będzie spłacana w 98 ratach tygodniowych. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę miała wynosić 8.790 zł. Opłata z tytułu „opcjonalnego pakietu komfort” miała wynosić bowiem 5.790 zł.

Pożyczkodawca miał przekazać pożyczkobiorcy całkowitą kwotę pożyczki tj. 3.000 zł jednorazowo w formie bezgotówkowej na wskazany we wniosku o pożyczkę rachunek bankowy w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy bądź - w przypadku skorzystania przez pożyczkobiorcę z „opcjonalnego pakietu komfort” - w formie gotówkowej w drodze przekazania całkowitej kwoty pożyczki przez przedstawiciela pożyczkobiorcy za pokwitowaniem w uzgodnionym miejscu w dniu jej zawarcia lub też poprzez przekazanie pożyczkobiorcy w tym samym dniu formularza umożliwiającego wypłatę udzielonej pożyczki w dowolnej placówce Poczty Polskiej S.A.

W umowie nie wskazano numeru rachunku bankowego pożyczkobiorcy. Z umowy nie wynika także, iż pożyczkobiorcy przekazano „formularz umożliwiający wypłatę pożyczki w dowolnej placówce Poczty Polskiej S.A.”.

Integralną częścią umowy miał być regulamin udzielania pożyczek.

Strony uzgodniły także wysokość oprocentowania pożyczki, a także warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania. Ustalono również warunki wypowiedzenia umowy. Pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie bądź w regulaminie. Pożyczkobiorca nie był zobowiązany do uiszczania opłat przygotowawczych ani operacyjnych. Uzgodniono także, iż wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę miały być dokonywane na rachunek bankowy pożyczkodawcy, a sposób zarachowania miał być następujący: kwota pożyczki, odsetki kapitałowe, opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego oraz – w ostatniej kolejności – koszty działań windykacyjnych.

Ponadto w umowie ustalono (p. 11.3.), iż pożyczkodawca ma prawo do zbycia na rzecz osoby trzeciej całości lub części wierzytelności, w tym także niewymagalnych, przysługujących mu na podstawie umowy wobec pożyczkobiorcy. W przypadku zbycia wierzytelności, pożyczkodawca miał zawiadomić pożyczkobiorcę na trwałym nośniku o przelewie wierzytelności. W przypadku korzystania z opcjonalnego pakietu komfort oraz scedowania wierzytelności na rzecz podmiotu trzeciego, pożyczkobiorca wyraził zgodę na zmianę podmiotu wykonującego czynności związane z obsługą wynikającą z pakietu komfort zgodnie z zawartą umową cesji.

(dowód: wniosek o udzielenie pożyczki k. 18, umowa pożyczki z k. 16-17)

W dniu 8.10.2015 r. została zawarta umowa sekurytyzacji nr (...) pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. S.K. w K., zgodnie z którą doszło do przelewu nieokreślonego pakietu wierzytelności na rzecz powoda. Zbywca w umowie oświadczył m.in., że wierzytelności objęte umową przelewu istnieją.

(dowód: umowa cesji k. 33-34)

Powód jest w posiadaniu pisma z 21.10.2015 r. zawierającego informację o cesji wierzytelności na jego rzecz, wezwania do zapłaty z 12.10.2016 r. oraz wypowiedzenia umowy z 23.11.2016 r. Brak jest dowodów nadania lub doręczenia tych pism.

(dowód: pisma z 21.10.2015 r., 12.10.2016 r. i 23.11.2016 r. k. 10,12,14)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga, czy po stronie powoda istnieje legitymacja czynna. Na to pytanie należy udzielić odpowiedzi negatywnej. Podkreślić należy, że Sąd z urzędu bada legitymację procesową strony.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym oznacza to, że to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W przedmiotowej sprawie jednym z tych faktów było wykazanie następstwa prawnego po (...) Sp. z o.o. S.k. w K..

Powód – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – nie wykazał faktu nabycia od podmiotu określonego powyżej wierzytelności wobec pozwanego.

Zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powód dołączył do pozwu (k. 35-36) dokumenty określone w piśmie z 18.05.2018 r. jako "wykaz wierzytelności" oraz umowę cesji (k. 33-34).

Wskazane powyżej dokumenty nie mogą być jednak dowodem na dokonanie cesji wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

W ocenie Sądu z przedłożonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca powodowi przeciwko pozwanemu. Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Umowa przelewu wierzytelności musi w dostateczny sposób oznaczać, indywidualizować nabytą wierzytelność. Konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga to oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia. Takich elementów nie zawiera umowa cesji. Byłoby to oczywiście dopuszczalne w sytuacji, w której powód zaoferowałby dowód w postaci pełnego załącznika nr 1 do umowy cesji, lub w postaci wyciągu z tego załącznika, zawierającego wykaz wierzytelności wobec pozwanego. Natomiast wzmiankowany już, określany przez powoda jako wykaz wierzytelności (k. 35) w istocie nie posiada cech pozwalających na powiązanie go z przedłożoną umową cesji wierzytelności. Nie jest on w żaden sposób zatytułowany, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że jest to wyciąg z załącznika nr 1 do umowy cesji. Z kolei karat 36 jest pusta (a raczej przyciemniona, nieczytelna).

Strona powodowa jako podmiot korzystający z profesjonalnej obsługi prawnej powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowana przez zawodowego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinna je należycie zaoferować i przedłożyć Sądowi wraz z pozwem.

Poza brakiem wykazania legitymacji czynnej, powód nie wykazał także, iż podmiotowi - (...) Sp. z o.o. S.k. przysługiwało/przysługuje jakiegokolwiek roszczenie wobec pozwanego.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu nabycia praw wynikających ze wskazanej w pozwie umowy pożyczki i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż do umowy pożyczki nie dołączono „regulaminu udzielania pożyczek”, który według umowy pożyczki miał być integralną częścią tej umowy i stanowić jej załącznik (p.1 i p. 12 umowy).

W pozwie podano, że powód dochodzi kwoty 4.718,72 zł z tytułu „kosztu odbioru rat przez przedstawiciela powoda w miejscu zamieszkania strony pozwanej naliczonego zgodnie z warunkami umowy”. Jednakże w treści przedłożonej przez powoda umowy pożyczki nie ma zapisu o obowiązku ponoszenia przez stronę pozwaną takich kosztów tj. kosztów odbioru rat. Z umowy wynika jedynie, że pożyczkobiorca zobowiązany był ponieść koszt „opcjonalnego pakietu komfort”.

Pakiet ten miał polegać na przekazaniu całkowitej kwoty pożyczki przez przedstawiciela pożyczkobiorcy za pokwitowaniem w uzgodnionym miejscu w dniu jej zawarcia lub też poprzez przekazanie pożyczkobiorcy w tym samym dniu formularza umożliwiającego wypłatę udzielonej pożyczki w dowolnej placówce Poczty Polskiej S.A.

Powód wprawdzie nie dochodził zapłaty kosztów „pakietu komfort”, a Sąd jest związany żądaniem pozwu (art. 321 k.p.c), jednakże należy zauważyć, że nie zostało wykazane także, iż realizacja tego pakietu przez pożyczkodawcę w ogóle nastąpiła. Do pozwu nie dołączono „pokwitowania”, o którym mowa w p. 3 1 umowy. Nadto nie wykazano, że pożyczkobiorcy przekazano „formularz umożliwiający wypłatę udzielonej pożyczki w dowolnej placówce Poczty Polskiej S.A.”. Zauważyć trzeba, iż w p. 11.3. umowy zawarty jest wykaz dokumentów otrzymanych przez stronę pozwaną w chwili zawarcia umowy i brak jest w tym wykazie wspomnianego powyżej formularza umożliwiającego realizację „pakietu komfort”.

Powód nie udowodnił zatem ani realizacji odbioru rat pożyczki w miejscu zamieszkania pozwanego ani realizacji pakietu komfort.

W tych wszystkich okolicznościach stwierdzić trzeba, że skoro w umowie pożyczki, a także we wniosku o pożyczkę, brak jest numeru rachunku bankowego pozwanego, a umowie pożyczki brak jest zapisu, iż została ona wypłacona pozwanemu, to nie sposób nawet przyjąć, że do wypłaty pożyczki pozwanemu w ogóle doszło.

Marginalnie już wypada dodać, że powód nie wykazał, że doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki albowiem do pozwu nie dołączono dowodu nadania, czy też doręczenia pisma zawierającego oświadczenie w tym przedmiocie.

Należy zatem przyjąć, iż powód nie wykazał także samego faktu istnienia wierzytelności i jej wysokości.

Zwrócić należy jeszcze uwagę na stosunek wysokości pożyczki określonej w umowie – 3.000 zł, do kosztu „pakietu komfort” 5.790 zł. Nie ma jednak potrzeby czynienia rozważań w przedmiocie klauzul abuzywnych wobec podstaw przyjętych do oddalenia powództwa.

Zaznaczyć jeszcze należy, iż beczynność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie następczących się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego według art. 5 k.c. (por. Komentarz do k.p.c. pod redakcją K. Piaseckiego, tom I, Wydawnictwo Beck, Warszawa 1996, s 1033-1034).

Wobec tego powództwo podlega oddaleniu.

SSR K. Porada – Łaska